

селца (колиби) и въ горитѣ. Населенитѣ мѣста сж отдалечени едно отъ друго съ планини, гори и пѣсѣчни пустини.

Пощата въ Индия се ползува съ всички видове транспортъ: желѣзница, самолетъ, параходъ или автомобилъ. Когато автомобилътъ не може да се движи по нататѣкъ, пощата се прехвърля на танга (индийска двуколка), ала и тангата не навсѣкжде може да мине; тогава дохаждатъ на помощ камилата или катърътъ. За доставката пѣкъ на писмата въ най-отдалечено, захвърлено въ гжсталацитѣ на гората селище, може да помогне само безграничната издръжливостъ на човѣка.

Индийскиятъ писмоносецъ е длъженъ да знае английски езикъ, а сжщо и мѣстнитѣ наречия; той е длъженъ не само да достави писмата, а и да ги чете, па и да отговаря на тѣхъ, защото броятъ на грамотнитѣ е сѣвсемъ малкъ.

Индийскитѣ писмоносци трѣбва да умѣятъ да се промѣкватъ въ горитѣ по най-тѣсни пжтечки, които не би забелязалъ единъ европеецъ. Тѣ се катерятъ по планинитѣ, преминаватъ бързи планински рѣки, не се боятъ ни отъ звѣрове, ни отъ отровни змии. Не току тѣй индуситѣ, които желаятъ да станатъ писмоносци, съ гордостъ говорятъ, че тѣ могатъ да укротяватъ змии. За да докажатъ нагледно, че сж годни за тая смѣла работа, тѣ показватъ огърлици съ зжби на убититѣ отъ тѣхъ тигри, пантери и други опасни звѣрове, съ които често имъ се случва да се срещнатъ очи съ очи.

Индийскиятъ пощенски куриеръ всѣкога ходи съ тояга, дълга 1.5 м., снабдена съ острие, съ която се подпира. На това острие сж прикрепени нѣколко малки звънчета, чрезъ които куриерътъ плаши отровнитѣ змии, когато при бѣгането туря тоягата предъ себе си.

Такива тояги сж необходими на писмоносцитѣ, защото тѣ сж боси и на всѣка крачка могатъ да бждатъ